

med Tillæg af 2 Kredse, men stillede dog subsidiært et nyt Lovforslag med 123 Kredse, blandt hvilke 11 overfled Amtsgrensene. „Naar de forstellige politiske Opfattelser“, hedder det, „ikke kunne under en noget videre Fortolkning af Grundlovens Ord enes om, hvad der er billigt og hensigtsmæssigt og samtidig saavel praktisk som grundlovmæssigt tilladeligt, er der kun et at gøre: Alle maa høje sig for Grundlovens utvivlsomme Bud og med Opgivelse af særlige Ønsker slutte (sig) til Gennemførelse af, hvad denne utvivelig henviser til“. Albertsen, Høgskbro o. fl. krævede ved et eget Forslag til Kredsenes Omlægning endnu flere Kredse, da de „ikke kunde erkende, at Grundlovens Ord og Tanker kan opfyldes“, ved de foreliggende Forslag. Bajer vilde enten have en Grundlovsændring med et fast Medlemsantal eller en Opfyldelse af den med 125 Kredse.

I den følgende Samling 1881—82 foreslog Regeringen en Forøgelse af 8 Kredse, og i Udvalget stillede den højre Side sig som Mæret forud, men 10 Medlemmer, deriblandt de nuværende Bajer, Bøtke, S. P. Christensen, N. Jensen, Høgskbro og P. Pedersen, sluttede sig, dels principalt dels subsidiært, om en lignende Dagsorden som den af 1874. Regeringen gentog dog sit Forslag i Samlingerne 1883, 1884 og 1887; men Folketinget vilde, som man kunde vente, heller ikke da gaa ind derpaa. I det sidste Aar udtalte Udvalgets Flertal, at det maatte opfatte § 32 som et bestemt Paalæg om, at Folketingets Medlemstal maa, efter det fastsatte Forholdstal, stige eller falde med Rigets Folkemængde, og at det ikke kunde anse Regeringsforslaget som en Fyldestgørelse af Grundlovens Bud. Fra begge Sider i Udvalget udarbejdedes Forslag til en Forøgelse af Kredsene med 35 i Henhold til det forventede Folketal i 1890; men den højre Side vilde dog kun indstille Regeringsforslaget til Tinget. Flertallets Forslag vedtoges den 29de Marts ved Navneopraab med 61 Stemmer mod 14.

Da Folketallet i 1890, som man ventede, viste sig at være 2,185,000, sluttede Regeringen sig endelig til den Gennemførelse af Grundlovens Bud, Folketinget saa længe havde krævet, idet Indenrigsminister Ingerslev den 10de Januar 1891 foreslog en Forøgelse af 35 Kredse „i nærmest mulig Overensstemmelse med Grundlovens § 32“ og tilføjede: „Det vilde vistnok være heldigere, om der kunde opnaas en Forandring i selve den ovennævnte Bestemmelse om Folketingskredsenes Størrelse, men da dette vilde være en Grundlovsforandring, og da det er at antage, at der ingen Udset er til, at en saadan vilde kunne tilvejebringes, har man ligeover for Budet i Grundlovens § 32 ikke troet at kunne forsvare at undlade at fremsætte nuværende Forslag.“ Da Folketinget ikke fik afgivet Betænkning, gentoges Forslaget i den følgende Samling 1891—92, og Tinget sluttede sig da til det, om end i en Skikkelse, der, ved at bryde med Amtsgrensene, tilvejebragte en større Lighed mellem de enkelte Kredse, med 48 Stemmer mod 18 og ved 3dje Behandling med 60 Stemmer mod 3. § Betænkningen havde Udvalgets Flertal paastømt „i høj Grad, at Regeringen for første Gang har forelagt et Forslag til en fuldstændig Gennemførelse af Kravet i Grundlovens § 32.“ Ogsaa Mindretallet erkendte, at Forslaget var „i god Overensstemmelse med Ordlyden af Grundlovens § 32,“ men ønskede en Forandring af den og kunde kun subsidiært slutte sig til Regeringsforslaget.

Uagtet det store Flertal i Folketinget havde ønsket en forandret Fordeling af Kredsene, forelagdes Regeringsforslaget dog i Samlingen 1892—93 i Landstinget i sin oprindelige Skikkelse og ligesaa i Samlingen 1893—94. Flere Medlemmer udtalte sig for den Forøgelse af Folketingets Medlemstal, hvorom Regering og Folketing endelig vare enedes, og navnlig fremhævede dets nuværende Formand, Mathen, den 17de Oktober 1893, at der var et Retstræb for alle dem, der Aaringer igennem vare forurettede